

The background of the cover is a photograph of a woman with long, wavy brown hair, wearing a light-colored trench coat. She is looking off to the side with a slight smile. The background is a blurred city street at night, with tall buildings and bright, colorful billboards. Visible billboards include HSBC, Samsung, and Coca-Cola. The overall lighting is warm and golden, suggesting a sunset or city lights reflecting on the scene.

KAREN *roman*
KINGSBURY

OP
EIGEN
BENEN

Karen Kingsbury

Op eigen benen

Roman

Vertaald door Connie van de Velde

Voorhoeve

1

Afscheid nemen was een van de moeilijkste dingen in het leven, op de een of andere manier gingen mensen altijd weg. Trokken ze altijd verder. Dat benadrukte de dominee in zijn preek en Bailey Flanigan vocht in de bank naast haar familie tegen haar tranen. *Net als Cody Coleman*, hield ze zichzelf voor. *Die gaat ook altijd weg.*

‘Het leven verandert. Mensen komen en gaan, en tijden veranderen,’ zei dominee Mark Atteberry gepassioneerd. ‘Niets blijft hetzelfde; daar kunnen we van op aan. Voorspoedige tijden komen en gaan, onze financiële situatie verandert voortdurend, onze gezondheid zal ons uiteindelijk in de steek laten. En iedereen die we kennen, zal ons uiteindelijk verlaten, hetzij door de dood, hetzij vrijwillig.’ Hij zweeg even en zijn blik ging de zaal rond. ‘Iedereen, behalve Jezus Christus. Jezus zal u nooit begeven of verlaten. En daarom kunnen we met heel ons hart liefhebben, ook al weten we niet wat er morgen zal gebeuren.’ Hij glimlachte. ‘Dat wil ik u vandaag meegeven. Jezus blijft.’

Dominee Mark vroeg hun het Bijbelboek Deuteronomium op te slaan. Bailey deed dat, maar de rest van de preek had ze moeite om zich te concentreren. Sinds de dag dat Cody haar op de veranda van het huis van haar ouders had proberen uit

te leggen dat het echt tijd was voor een volgende stap in zijn leven, had ze niets meer van hem gehoord. Nu, twee maanden later, kon ze de pijn en de stilte van het verbroken contact bijna niet meer verdragen.

Tegen het einde van de preek keek Jenny, Baileys moeder, haar aan en fluisterde: ‘Krachtige boodschap.’

Bailey knikte en glimlachte even. Ze zou haar moeder later wel vertellen dat de preek van dominee Mark de pijn van het vertrek van Cody had opgerakeld. Dat er dagen waren dat ze eroverheen leek te zijn, dat ze niet meer ieder uur keek of hij haar een berichtje had gestuurd of ’s avonds de telefoon opnam en hoopte dat hij het was, deed nu niet ter zake. Vandaag kon ze niet om haar gevoelens heen, ook al zat ze hier samen met haar ouders en vijf broers in de bank.

Ze miste Cody verschrikkelijk.

De dienst werd afgesloten met een lied waar Bailey dol op was – *Onze God* van Chris Tomlin, dat haar liefde voor God en haar geloof in Zijn beloftes altijd aanwakkerde. Ze stond naast haar moeder en keek langs haar heen naar de rest van haar familie. Wat geweldig dat ze hier samen konden zijn om God te aanbidden, en hun geloof samen te beleven. Wat fantastisch dat ze altijd samen de zondag konden vieren. Ze glimlachte en negeerde de tranen die weer achter haar ogen prikten. Was dat niet juist de essentie van de preek? Dit beeld van de familie Flanigan zou niet altijd zo blijven. Ze werden allemaal volwassen. En over niet al te lange tijd zouden ze op zondag allemaal in een andere kerk zitten, op een andere plek waar ze hun eigen leven zouden beginnen.

Want alleen Jezus bleef.

Maar God gaf hun nog altijd momenten als deze, en hoe ver ze ooit ook bij elkaar vandaan zouden wonen, deze herinnering zouden ze vasthouden: hoe het voelde om als gezin van elkaar te houden, om als beste vrienden met elkaar aan tafel te

zitten. Het soort gezin waar andere mensen alleen maar van droomden.

Bailey sloot haar ogen en liet de muziek door haar heen stromen. *Niemand is groter, niemand is sterker, niemand is hoger dan onze Redder.*

De schoonheid van het moment vermengde zich met het verdriet om het gemis van Cody, om het niet weten waar hij was of wat hij deed. Bespottelijk eigenlijk. Zelfs toen hij in Irak vocht, had hij niet zo ver weg gevoeld. Nu bevond hij zich maar een uur bij haar vandaan, in Indianapolis, maar hij leek wel van de aardbodem verdwenen. Tenminste, ze nam aan dat hij daar was – op de plek waar hij was geweest toen ze elkaar voor het laatst zagen.

Dominee Mark beëindigde de dienst en haar moeder sloeg een arm om Baileys schouder. ‘Je dacht aan hem, hè?’ Ze drukte even haar wang tegen die van Bailey.

Bailey had niets te verbergen voor haar moeder. Ze keek haar recht aan. ‘Dat kon toch niet anders?’

‘We praten er straks wel over.’

‘Goed.’ Bailey trok haar moeder even tegen zich aan, waarna ze met de rest van het gezin het middenpad in liepen. De blik van verstandhouding in haar moeders ogen stemde Bailey dankbaar. Bailey had geen geheimen voor haar moeder; ze hadden een hechte band.

Hoe dan ook, het gesprek zou moeten wachten tot later. Ashley Baxter Blake en haar man Landon hadden hen uitgenodigd voor het eten, en dat betekende een huis vol mensen. Het was een familietraditie van de Baxters, en minstens één keer per maand nodigden de Baxters de familie Flanigan ook uit. ‘Hoe meer zielen hoe meer vreugd’ – dat was Ashley's motto. Landon en zij hadden het huis van Ashley's vader, John Baxter, gekocht. Bailey wist zeker dat ze tijdens die etentjes een zekere weemoed in Johns ogen zag, een verlangen naar vroeger tijden misschien. Tijden die bij hen net zo goed waren veranderd.

Bailey kon zich niet voorstellen hoe het moest zijn om tientallen jaren met je gezin in een huis te wonen, om er daarna alleen nog als gast terug te komen, maar het was beter dan wanneer er vreemden waren komen wonen. Vooral omdat er nog altijd zo veel herinneringen tussen die muren hingen.

Tijdens de rit naar het huis van de familie Baxter was Bailey zich er meer dan anders van bewust dat ook dit – met zijn achten in de auto ergens naartoe gaan na de kerkdienst – niet zou blijven. Ze was tenslotte bijna eenentwintig, derdejaarsstudent aan de Universiteit van Indiana. Ze leunde tegen het portier en luisterde naar de gesprekken van haar broers. Connor verschilde met zijn zeventien jaar het minst met Bailey in leeftijd. Hij zat in het examenjaar van de middelbare school en stond op het punt om aan zijn laatste footballseizoen te beginnen als eerste quarterback – om meer dan 200 yard terreinwinst per wedstrijd te boeken, zoals Cody hem had geleerd.

Connor was klassenvertegenwoordiger en moest een thema voor het lenteschoolfeest bedenken – een jaarlijkse traditie op Clear Creek High, waarbij iedereen verkleed moest komen. ‘Ik zat te denken aan “Samen één”.’ Connor keek over zijn schouder naar zijn broers Shawn en Justin, die allebei in de vierde zaten, en BJ, die in de derde zat. ‘Dat vind ik wel goed klinken. Wat vinden jullie ervan? “Samen één”.’

‘Samen één? Hoe bedoel je?’ Justin keek bedenkelijk.

Naast Bailey begon Ricky, die met zijn dertien jaar de jongste van het stel was, te grinniken. ‘Nou, bijvoorbeeld de kop en het achtereind van een varken; gezellig samen in één pak!’

Er klonk gelach op in de auto. Bailey grinnikte in zichzelf en haalde haar schouders op naar Connor.

Connor zei met een scheef lachje: ‘Niet op die manier.’ Hij wachtte tot hij weer hun aandacht had. ‘Samen één, zoals Batman en Catwoman – twee stripfiguren die voor elkaar bestemd zijn.’

‘Of als magneet en spijker, of theepot en deksel; je kunt van alles verzinnen!’ Ricky was nu helemaal op dreef.

‘Goed, zo kan-ie wel weer.’ Connor stak zijn handen in de lucht. ‘Ik zal het wel aan de rest vragen.’

Vanaf de voorbank keek hun moeder over haar schouder. ‘Ik vind het wel een leuk idee.’ Haar glimlach was vriendelijk, haar blik nadenkend. ‘Een cowboy en een cowgirl... een arts en een verpleegkundige... dat soort dingen.’

‘Ja, maar als Justin met Kayla gaat, zal hij de verpleegkundige moeten zijn.’ Shawn probeerde zijn lachen in te houden, maar dat lukte niet. ‘Want zij is een kei in exacte vakken. Ze wil chirurg worden.’

Het gesprek nam de scherpe kantjes van Baileys verdriet weg en hielp haar om alles weer een beetje te relativieren na het afgelopen uur, waarin ze overspoeld was door herinneringen aan Cody. Dit was nu haar werkelijkheid. En hoewel dominee Mark gelijk had – dat het niet altijd zo zou blijven – was het voor haar voorlopig precies goed.

‘Heb je nog iets van Brandon gehoord?’ Haar vader ving Baileys blik in de achteruitkijkspiegel. ‘Sinds ze de film hebben gecancelld?’

‘Hij heeft me gisteren een berichtje gestuurd.’ De herinnering verwarmde haar hart. ‘Hij is zo veranderd. Zijn geloof betekent nu alles voor hem.’

‘En dat weten de media.’ Hij keek blij. ‘Ik ben trots op die knul. Heel trots.’

Baileys moeder draaide zich half om, zodat ze Bailey kon aankijken. ‘Zijn manager weet het ook. Daarom hebben ze de film op de lange baan geschoven, dat weet ik zeker.’

‘Natuurlijk, dat denk ik ook.’

De jongens zaten nog steeds te kletsen over het aanstaande schoolfeest, maar ze hadden er totaal geen moeite mee om meerdere gesprekken tegelijk te voeren. Bailey schoof een stukje naar voren, zodat haar ouders haar konden horen. ‘Brandon

weet dat dat de reden is. Iedereen vond ons geweldig in *Ontsloten*, maar zijn manager wil niet dat Brandon in Hollywood overkomt als een doetje.’

‘Nou, door hem nu te casten voor een film over een NASCAR-coureur voorkomt hij dat absoluut.’ Haar vader trok een wenkbrauw op. ‘En Brandon gaat zijn eigen stunts doen, heb ik begrepen.’

‘Ja.’ Bailey was daar niet blij mee. ‘Ik probeer het hem nog steeds uit zijn hoofd te praten.’

‘Als je hem weer eens spreekt, doe hem dan de groeten van ons.’ Haar vader hield zijn ogen op de weg. ‘Ik bid iedere dag voor hem.’ Hij ving nog één keer haar blik. ‘En ook voor Cody.’ Na een korte aarzeling vervolgde hij: ‘Dat is waar ook... Matt Keagan vroeg laatst naar je. Ongeveer een week na afloop van het seizoen ontdekte hij opeens dat jij mijn dochter bent. Elke keer als hij met zijn krachttraining bezig is, begint hij erover.’

Bailey moest lachen. ‘Dat is leuk, pap.’ Ze wisselde een blik met haar moeder. ‘Matt Keagan heeft de meisjes voor het uitkiezen. Ik pas.’

‘Hij is anders wel knap.’ Haar moeder had pretlichtjes in haar ogen – een bewijs dat ze het niet serieus bedoelde.

‘Natuurlijk is hij knap.’ Bailey schudde haar hoofd en genoot van het luchtige gesprek. ‘Hij is de meest radicale christelijke sporter, hij draagt een polsbandje met Filippienzen 4:13 erop, en zodra hij een weekend vrij heeft, gaat hij op zendingreis naar Ethiopië. Hij is volmaakt.’ Ze schoot in de lach, en dat deed haar goed. ‘Ik heb gehoord dat hij verkering heeft met de dochter van een voorganger uit Zuid-Afrika.’

‘Vorige week zei iedereen op Facebook en Twitter dat Matt iets heeft met een van de finalisten van *Dancing with the Stars*.’

‘Precies.’ Bailey lachte. Een beroemdheid als Matt Keagan? De rij meisjes zou langer zijn dan tien footballvelden naast elkaar. ‘Niks voor mij.’

Ze zwegen weer, en de rest van de weg naar het huis van de familie Baxter praatten alleen de jongens verder. Bailey keek uit het raam. Het landschap in Bloomington, Indiana, de golvende, met sneeuw bedekte heuvels, en de helderblauwe lucht die zich tot aan de horizon rond hen uitstreckte, brachten haar tot rust. Februari vertoonde een wisselend weerbeeld, maar er lag altijd nog wel ergens sneeuw. Dit jaar meer dan anders.

Bailey dacht na over haar leven en over de jongens die God op haar pad had gebracht. Het afgelopen jaar was zo ongelooflijk bijzonder geweest dat ze soms bijna het gevoel had dat het iemand anders was overkomen. Brandon Paul – de populairste, jonge acteur van het land – had haar uitgekozen voor de hoofdrol in zijn film *Ontsloten*. De film moest in april uitkomen, maar ze waren nog steeds met de montage bezig. Bailey had nog nooit zo hard gewerkt, en uiteindelijk was ze tevreden over haar prestatie.

Maar Baileys prestatie was niets vergeleken bij die van Brandon. Hij speelde een tiener, die door een vorm van autisme geen contact kon maken met zijn omgeving. Zij speelde zijn vriendin, het meisje dat geloofde dat ze hem uit zijn isolement kon bevrijden en een manier kon vinden om God een wonder te laten doen in zijn leven. Ze was ontzettend benieuwd wat de recensenten over de film zouden zeggen, over de sublieme manier waarop Brandon het personage van Holden Harris had neergezet. Het verhaal was geweldig – net als de bestseller met dezelfde titel.

Brandon had het verhaal absoluut eer aangedaan. Maar God had hem meer gegeven dan een belangrijke rol voor zijn cv. Gedurende de opnames had Bailey met Brandon gesproken over God, en de Bijbel, en Gods plan voor hem. Afgelopen oudejaarsavond was Brandon naar het huis van de familie Flanigan gekomen, waar hij Jezus in zijn hart had gevraagd.

Dat Brandon verliefd op haar was, maakte geen verschil voor Bailey. Zij was niet op die manier in hem geïnteresseerd – niet met zijn verleden en de massa's meisjes die met hem dweepten. Brandon was een vriend, meer niet. Maar na de opnames van *Ontsloten* gingen er onmiddellijk geruchten dat ze iets met elkaar hadden.

‘De chemie tussen jullie is te sterk om na *Ontsloten* te stoppen,’ had de producer tegen hen gezegd. Hij wilde dit voorjaar een vervolg gaan maken. Eind januari werd de film echter op de lange baan geschoven, zodat Brandon zich kon richten op een verhaal over een snelle jongen die een gevaarlijk leven leidde en overhoop lag met zijn vader, een autocoureur. Het verhaal heette *Chasing Sunsets*, en Brandon had al getekend voor de rol.

Bailey had rollen in andere films aangeboden gekregen, maar nam niets aan. Agenten en producers in Hollywood begrepen er niets van. Ze wilde niet verhuizen naar Los Angeles om dag in dag uit audities af te lopen. Ze had nog maar twee jaar te gaan om haar toneelopleiding aan de universiteit af te ronden. Ze droomde er nog altijd van om daarna in New York op Broadway op de planken te staan, maar waar ze in de toekomst ook terecht zou komen, haar vriendschap met Brandon Paul zou blijven bestaan – dat wist ze zeker.

Ze knipperde met haar ogen en keek omhoog, naar de hemel boven Bloomington. De jongens hadden het over basketbal, dat Justin de snelste aanvaller in de competitie zou worden.

‘Cody Coleman was de snelste man die Clear Creek High ooit heeft gehad – zowel met football als basketbal,’ zei Ricky trots. ‘Maar Justin, je weet maar nooit... misschien word jij nog sneller.’

Cody Coleman. De stemmen van de jongens verdwenen naar de achtergrond. Bailey dacht terug aan de laatste keer dat ze Cody had gezien. Ze was net klaar met de opnames

met Brandon, en Cody leek er niet helemaal bij met zijn gedachten. Hij leek anders. Misschien had de film er iets mee te maken. Of misschien trok hij zich terug vanwege Baileys hechte vriendschap met Brandon Paul. Ze slaakte een zucht.

Brandon zou Cody Coleman nooit kunnen vervangen.

Er klonk een zacht gezoem uit haar handtas. Ze had haar telefoon natuurlijk nog op trillen staan, vanwege de kerk. Ze grabbelde in haar tas, maar tegen de tijd dat ze hem te pakken had, had de beller het al opgegeven. Toen ze keek wie er gebeld had, verscheen er een nummer op het scherm dat ze niet herkende. Aan het netnummer zag ze dat het New York was.

Vreemd, dacht ze. De enige die ze in New York kende, was Tim Reed. Maar zijn nummer stond in haar contacten, dus tenzij hij een ander toestel gebruikte, kon het telefoontje niet van hem afkomstig zijn. Ze staaarde nog steeds naar het nummer toen haar telefoon aangaf dat er een voicemail binnengekomen was. Tegelijkertijd stopte haar vader op de oprit van de familie Baxter. Het huis zag er prachtig uit, omringd door sneeuw en kale bomen. Er kringelde rook uit de schoorsteen, en er stonden al zes auto's naast de garage.

‘Ik ruik de barbecuesaus helemaal hier.’ Ricky snoof eens diep toen ze uit de auto stapten. ‘De beste barbecuesaus van heel Bloomington.’ Hij grijnsde naar de anderen, maar toen hij de plagende blik van hun moeder zag, veranderde zijn uitdrukking abrupt. ‘Op die van jou na, natuurlijk. De een-na-beste. Dat wilde ik zeggen.’

De koude lucht prikte in Baileys wangen toen ze over het sneeuwvrij gemaakte pad naar het huis liepen en naar binnen gingen. De warmte van de open haard en de hartelijkheid van de Baxters waren de volgende twee uur voldoende om Baileys gedachten af te leiden. Ze hoorden dat Ashleys schilderijen waren ontdekt door een nieuwe galerie in New York – een

veel grotere dan alle andere galerieën waar haar werk ooit had gehangen – en dat de kleinkinderen het zo goed deden op school en met sport.

Bailey zat naast haar vader en luisterde met een half oor mee naar het gesprek dat hij met Ryan Taylor voerde, de hoofd-voetbalcoach van Clear Creek High. Ryan was getrouwd met de oudste dochter van de Baxters, Kari. Tot aan dit schooljaar was Cody altijd verbonden geweest aan Clear Creek High. Zoals Ricky zei, was hij er de snelste footballspeler toen hij nog zelf op school zat en daarna, toen hij terugkwam uit de oorlog, was hij er coach geweest.

Haar vader en Ryan praatten over de training in het voor-seizoen, en toen legde Ryan zijn vork neer. ‘Hoor je nog weleens wat van Cody Coleman?’

Haar vaders gezicht betrok. ‘Nee.’ Hij schudde zijn hoofd en veegde met een servet zijn mond schoon. ‘Al een paar maanden niet meer. Ik maak me een beetje zorgen over hem.’

Een paar seconden zei Ryan niets. ‘Er gaan geruchten dat hij wil solliciteren op die vacature van assistent-coach op Lyle – die kleine christelijke school buiten Indianapolis.’

Baileys hart begon te bonken in een vreemd en onherkenbaar ritme. Wilde Cody een baan aannemen? Nu al? Hij had nog een jaar te gaan op school, twee als hij zijn onderwijsbevoegdheid wilde halen. Ze keek naar het eten op haar bord, maar ze had geen trek meer.

‘Hmm, dat wist ik niet.’ De uitdrukking op haar vaders gezicht bleef vlak, evenals zijn toon. ‘Misschien is dat beter voor hem.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van. Cody heeft behoefte aan mensen bij wie hij zijn verhaal kwijt kan en die hem een beetje in de gaten houden.’ Ryan kneep zijn ogen bezorgd tot spleetjes. ‘Jullie gezin heeft altijd zo veel voor hem betekend.’ Hij aarzelde. ‘Het staat me niet aan dat hij niet gebeld heeft. We moeten bidden... dat hij niet weer gaat drinken.’

Bailey moest zich inhouden om er niet uit te flappen dat dat onzin was. Natuurlijk zou hij dat niet doen. Daar zou hij echt niet naar terugkeren, ook al nam hij nooit meer contact met hen op. Maar ze hield haar mond.

Pas toen ze later weer door het donker naar huis reden en iedereen in de auto stil was, dacht Bailey terug aan haar vaders gezichtsuitdrukking toen Ryan Taylor over Cody was begonnen. Hij had er bijna boos uitgezien, en plotseling begreep ze dat Cody iemand was om wie ze allemaal veel gaven, en hij had jarenlang deel uitgemaakt van hun gezin. Bailey leed onder zijn stilzwijgen. Ze leden er allemaal onder. Haar vaders geduld zou op een gegeven moment op zijn.

En dat verklaarde meteen waarom haar vader haar geplaagd had met Matt Keagan. Hij wilde dat Bailey Cody los zou laten en door zou gaan met haar leven. Met iemand die meer op haar leek – iemand als Matt.

Bailey onderdrukte een lachje. *Matt Keagan*. Alsof ze dat ooit serieus zou overwegen...

Pas toen ze thuis waren en haar moeder en zij in de keuken thee gingen zetten, herinnerde Bailey zich het telefoontje uit New York en de boodschap die ze nog niet had beluisterd. 'O, ja...' Ze liep op een holletje naar de andere kant van de keukenbar waar haar tas aan een van de barkrukken hing. 'Ik kreeg een telefoontje uit New York.'

'New York?'

'Ja.' Ze grabbelde weer in haar tas en vond na een halve minuut eindelijk haar telefoon. 'Hoor maar.' Ze drukte een paar knopjes in en zette de telefoon op speaker, zodat ze het allebei konden horen.

'Hallo, je spreekt met Francesca Tilly, producer van de Broadway-musical *Hairspray*. Ik kreeg je naam van een vriendin, een van de producers van de musical *Wicked*.' De vrouw sprak met een zwaar Italiaans accent. Ze praatte heel snel en klonk tamelijk serieus. 'We zijn door diverse redenen een aan-

tal leden van onze cast kwijtgeraakt, dus we houden over drie weken een beperkte auditie. We weten van je rol in de film van Brandon Paul, en we zouden graag willen dat je meedeed.’ Het bleef weer even stil.

Wat krijgen we nou? Bailey keek haar moeder aan. Ze sloeg haar hand voor haar mond en luisterde verder.

‘Mijn excuses dat ik je op zondag bel, maar morgen is heel de dag volgepland met afspraken. Als je interesse hebt, bel dan naar mijn kantoor. Dan geef ik je de bijzonderheden. Bedankt voor je tijd. Ik hoop van je te horen.’

De vrouw herhaalde haar nummer twee keer, en toen was de boodschap afgelopen. Bailey legde haar telefoon neer en gaf een gil. ‘Hoorde je dat?’

Haar moeder zei met een brede grijns: ‘Ik wist het wel...’ Ze lachte hardop en stak haar handen uit naar Bailey. ‘Ik wist wel dat iemand je zou opmerken na je laatste auditie.’

Bailey kwam dansend dichterbij en pakte haar moeders handen beet. ‘Niet te geloven! *Hairspray!*’ Ze gaf nog een gil. ‘Mijn lievelingsmusical! En ze willen dat ik auditie doe!’

‘Wat is hier aan de hand?’ Haar vader was in de garage geweest. Hij keek blij, maar verbaasd toen hij de keuken in kwam. ‘Wat het ook is, je grijnst van oor tot oor.’ Hij liep naar haar toe en gaf haar een kus op haar kruin. ‘Dus ik weet zeker dat ik het ook leuk zal vinden.’

‘Ik ga terug naar New York!’ Bailey probeerde nog steeds te vatten wat ze zojuist had gehoord. ‘Ik had een voicemail van een producer die wil dat ik auditie doe voor *Hairspray!* Waanzinnig gewoon!’

Hij glimlachte en keek haar onderzoekend aan. ‘Verbaast je dat?’

‘Ja!’ riep ze, terwijl ze ter plekke een paar dansspasjes deed. ‘Natuurlijk verbaast me dat. Ik val bijna om van verbazing!’

Ze schoten in de lach en bespraken in het half uur daarna welke nummers Bailey zou kunnen zingen op de auditie. Ze

was nu veel beter voorbereid en haar danslessen zouden beslist hun vruchten afwerpen.

Bailey dacht aan iets wat Francesca Tilly in de boodschap had gezegd en even verdween haar vrolijkheid. ‘Jullie denken toch niet dat ze me alleen willen vanwege mijn rol in *Ontsloten*?’

‘Natuurlijk niet,’ zei haar moeder snel en met klem. ‘Met bekendheid alleen red je het niet op Broadway.’ Ze glimlachte. ‘Ze hebben je gebeld vanwege je talent, schat.’

Ze knikte langzaam. ‘Ik hoop het.’ Een rol krijgen vanwege haar bekendheid was wel het laatste wat ze wilde. Op Broadway moest je je plek verdienen – zo simpel was het. Ze bespraken de logistieke kanten van haar reis en verblijf, en vroegen zich af waar de producers op zouden letten bij de auditie. Tegen de tijd dat ze naar bed ging, was Bailey in alle opzichten uitgeput, en zelfs toen wist ze niet of ze zou kunnen slapen. Ze dacht aan Cody, en dat het morgen Valentijnsdag was. Ze zou niet alleen weer een veertiende februari alleen doorbrengen, maar hij maakte niet eens meer deel uit van haar leven, zodat ze hem niet eens kon vertellen wat voor geweldigs haar zojuist was overkomen. Ze rolde op haar zij en staaarde naar de flarden maanlicht op haar muur.

Ze ging weer auditie doen in New York! Hier had ze God sinds haar laatste auditie om gebeden, toen de producers van *Wicked* haar auditie afbraken en haar ex-vriendje Tim Reed een rol in de musical aanboden. Nu... nu was het eindelijk haar beurt om aan andere producers te laten zien wat ze in huis had en een rol te bemachtigen.

Ze slaakte een zucht. *Rustig aan, Bailey, je hebt je slaap nodig.* Ze glimlachte in het donker, maar terwijl ze dat deed, herinnerde ze zich wat dominee Mark eerder die dag in zijn preek had gezegd. *Iedereen neemt uiteindelijk afscheid... mensen komen en gaan... alleen Jezus blijft.* Plotseling werd haar vreugde overschaduwd door een vleugje droefheid. Verdriet bijna. Want als

God haar deze kans gaf, was de kans groot dat ze die rol kreeg. En dat betekende een ding: ondanks alles wat ze zo fijn vond aan Bloomington en haar familie en haar lessen op de universiteit, zou dit niet het moment zijn om aan Brandon Paul te denken of om Matt Keagan te ontmoeten of om zich af te vragen waar Cody was.

Het zou haar beurt zijn om te vertrekken.

Cody stapte zijn appartement binnen, deed een lamp aan en stampte het ijs van zijn laarzen. Over twee uur had hij zijn eerste, echte sollicitatiegesprek. Hij deed zijn jas uit, gooide die over de rugleuning van de bank en liep naar zijn kamer. Zijn flatgenoot was niet thuis, wat maar goed was ook. Hij had te veel aan zijn hoofd om ook maar over iets te willen praten. Zijn dagen gingen voorbij in een was van sneeuw en drukte, en over het algemeen vond Cody dat prima. Het was beter om niet te hoeven denken aan het verstrijken van de tijd, dat iedere dag er weer een was zonder haar – Bailey Flanigan. Hij volgde het maximale aantal colleges en werkte een paar keer per week aan zijn scriptie met de titel ‘De effecten van het verbeteren van de motoriek op het leervermogen van kinderen’. Cody genoot van het onderzoek. Tot nu toe was het bewijs overtuigend – hoe actiever een kind was, hoe beter het presteerde bij kennistoetsen. Een open deur, eigenlijk.

Alles kostte tijd, en in het weekend bezocht hij zijn moeder in de gevangenis. Na haar laatste veroordeling moest ze op zijn minst nog drie jaar zitten. De straffen voor het dealen van drugs werden bij iedere veroordeling hoger. Daar kon zijn moeder over meepraten. Als hij bij haar op bezoek was, praatten ze met elkaar en baden samen. Dan pakte ze zijn handen en klampte

zich aan hem vast alsof ze het niet zou overleven als hij haar zou loslaten en weer weg zou gaan. Maar hij ging altijd weg. Hij had geen keus.

Om de lege momenten te vullen, ging Cody een paar keer per maand bij de moeder van zijn voormalige oorlogsmaat, Art Collins, eten. Art was gesneuveld in Irak, en het afgelopen jaar was Arts moeder, Tara, begonnen om op zondag de legerkameraden van haar zoon te eten te vragen. ‘Voor jou heb ik een speciaal plekje in mijn hart, Cody Coleman,’ zei ze elke keer dat hij langskwam tegen hem. ‘God heeft mooie plannen voor jou, jongeman. Mocht je daaraan twijfelen, dan praten we erover, hoor je me? Dan breng ik je wel op andere gedachten.’

Tara had altijd gespreksstof genoeg en haar gastvrijheid kende geen grenzen; haar eten was voedzaam en warm en zelfgemaakt. Romige sauzen, zacht, vers brood en allerlei soorten rundvlees. Ze was een zwarte vrouw met een hartelijke lach en een harde stem, en haar kleine huis rook naar specerijen en wasmiddel. Desondanks deed ze Cody denken aan Baileys moeder, Jenny. Tara Collins vulde een lege plek in Cody’s hart. Ze hielp hem de weekenden door te komen zonder in te storten en Bailey te bellen.

Eens in de zoveel tijd nodigde Tara Cheyenne Williams uit – het mooie meisje dat ooit verloofd was met Art. Cody wist precies waar Tara op uit was. Ze probeerde hem en Cheyenne aan elkaar te koppelen. Maar Cody bewaarde afstand. Op een enkel berichtje na, had hij buiten Tara’s huis geen enkel contact met Cheyenne. Dat was hij ook niet van plan. Bailey had lang geleden zijn hart veroverd – hoezeer hij zichzelf ook probeerde te overtuigen van het tegendeel.

Alles bij elkaar had hij met zijn drukke leven nauwelijks tijd om haar te missen, om na te denken over zijn gevoelens, over hoe het had kunnen zijn als hij zich niet door zijn koppige trots had laten tegenhouden toen hij Bailey afgelopen nieuwjaarsdag buiten zijn moeders gevangenis had zien staan. Hij had

haar weg zien rijden zonder zich te laten zien, zonder een woord te zeggen. Ze was als een drug, een verslaving die hij niet kon overwinnen. Hij zag haar gezicht in zijn dromen en hoorde haar stem in een volle kamer. Ook al zou ze bij wijze van spreken lichtjaren van hem verwijderd zijn, Bailey was er.

Ze was er altijd.

Onderweg naar zijn kamer bleef hij even staan. Aan de wand hing een foto waar hij nooit zomaar langs kon lopen zonder ernaar te kijken. Hij was genomen bij Lake Monroe. Op de foto was hij een jaar of twintig, eenentwintig, en hij stond er samen met de hele familie Flanigan op. Jenny en Jim en hun zes kinderen. De vijf jongens – Connor, Shawn, Justin, BJ en Ricky. En daar naast hem, met stralende ogen van het licht in haar binnenste, stond Bailey. De foto nam altijd een loopje met zijn gedachten, bezorgde hem heel even het gevoel dat hij daar weer was. De zon van Indiana op zijn schouders, een football onder zijn arm, de mensen van wie hij van hield om zich heen... en Bailey.

Die dezelfde lucht inademde als hij.

Een vlaag tocht van het raam naast hem bezorgde hem kippenvel. Hij knipperde met zijn ogen en de warmte van die zomerdag vervaagde. Het sollicitatiegesprek. Hij moest zich concentreren op het sollicitatiegesprek. Hij trok het thermoshirt uit dat hij die ochtend in de les had gedragen en trok een wit T-shirt over zijn hoofd. Er kroop een lach om zijn mondhoeken. Goed, misschien niet het belangrijkste sollicitatiegesprek van zijn leven, maar wel het belangrijkste sollicitatiegesprek dat hij tot nu toe had gehad. Een school veertig minuten buiten Indianapolis had een gymleraar en een assistent-footballcoach nodig. Hij werkte nu 's avonds en in het weekend als pizza-bezorger, maar dat verdiende niet veel. Het sollicitatiegesprek op Lyle High School was in elk geval een stap in de goede richting.

Een van zijn professoren op de universiteit had hem op de

baan geweest. ‘Je zou er met een tijdelijke lesbevoegdheid terecht kunnen,’ had de man gezegd. ‘Het is een kleine school, maar aangezien dit je studierichting is, denk ik dat je op zijn minst met de directrice moet gaan praten.’

De professor regelde een sollicitatiegesprek en Cody was vanmorgen vroeg bij het secretariaat langsgegaan. Als hij de baan zou krijgen, kon hij zijn twee ochtendcolleges omzetten naar de avond, en aangezien zijn andere colleges al ’s avonds waren, zou hij de baan kunnen aannemen. Als het goed was, zou hij in mei afstuderen en daarna wilde hij een versnelde cursus volgen om zijn onderwijsmaster te halen. Het zou allemaal precies in elkaar passen.

Cody keek in zijn overvolle kledingkast. Hij had twee nette overhemden – een wit en een lichtblauw. Hij koos het witte. Het was een beetje gekreukt en misschien iets grauwer dan een jaar geleden, maar het was het beste overhemd dat hij had en voor vandaag voldeed het prima. Hij trok het aan, knoopte het dicht, pakte een blauwe das en strikte die keurig. Sinds hij bij de Flanigans gewoond had, had hij nooit meer moeite met het strikken van een das. Daar had Baileys vader wel voor gezorgd.

Later in de middag was er sneeuw voorspeld, maar vooralsnog zou zijn oude pick-up geen moeite hebben met de drie kwartier durende rit naar het sollicitatiegesprek. Hoe hij thuiskwam, zag hij dan wel weer. Hij pakte zijn portfolio met een paar kopieën van zijn cv en wat krantenknipsels over het footballteam van Clear Creek High, het team dat hij had helpen coachen in Bloomington. Hij had eerst een gesprek met de directrice van de school, en daarna met het hoofd van de afdeling Lichamelijke Opvoeding, tevens footballcoach. Dan kon hij maar beter alles meenemen wat hij had om hen te overtuigen.

De rit duurde langer dan hij dacht. Of misschien leek het alleen maar zo, omdat iedere radiozender een ander liefdesliedje draaide. Halverwege drong het eindelijk tot hem door

waarom: het was Valentijnsdag. Natuurlijk draaiden ze liefdesliedjes. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes tegen de felle gloed van de laagstaande zon op de met sneeuw bedekte velden. Wat bezielde hem in vredesnaam om naar een sollicitatiegesprek vlak bij de grens met Ohio te rijden? Bailey hield toch van hem? Dat had ze hem gezegd, de laatste keer dat ze elkaar spraken, op de veranda van het huis van haar ouders. Hij slaakte een diepe zucht. Waarom was hij zo koppig?

Hij klemde zijn kaken op elkaar en hield zijn ogen op de weg. De reden was niet veranderd. Dacht hij nou heus dat Bailey Flanigan genoeg zou nemen met een kerel wiens enige familie bestond uit een broze, beklagenswaardige vrouw, die in de gevangenis zat voor het dealen van drugs? Met het risico dat de paparazzi erachter zouden komen en zowel haar als zijn naam door het slijk zouden halen? En er waren nog andere redenen. Het afgelopen half jaar had hij de hete adem van zijn moeders gewelddadige drugsdealer in zijn nek gevoeld. De man had gezegd dat hij Cody en iedereen die hem dierbaar was zou doden als zijn moeder hem aangaf – wat ze had gedaan. De man was onlangs opgepakt, maar tot die tijd had Cody's leven eruitgezien als een opeenvolging van scènes uit zo'n krankzinnige misdaadfilm. Daar zou hij Bailey nooit aan blootstellen, wat hij ook voor haar voelde.

God, ik kan mijn leven niet verbinden aan het hare... dat weet U. Hij verstevigde zijn greep op het stuur. Maar ik kan haar ook niet uit mijn hart krijgen. Help me om verder te gaan met mijn leven. U ziet hoe ik ben. Zonder Uw hulp kan ik haar niet achter me laten.

Toen klonk er een antwoord, als een zachte fluistering in zijn ziel: ZOON... IK HEB JE ALTIJD LIEFGEHAD... VERTROUW BIJ JE WERK OP DE HEER EN JE PLANNEN ZULLEN SLAGEN.

Cody leunde ontspannen achterover. *Bent U dat, God?* Hij wachtte, maar er kwam niets... zelfs geen fluistering. Over dat Bijbelvers had zijn moeder afgelopen weekend met hem gesproken. Ze nam bijna iedere dag deel aan een Bijbelstudie.

‘Het is de enige manier om mijn gezonde verstand te bewaren,’ zei ze tegen hem. ‘Na wat ik je heb aangedaan, nadat ik mijn kans om ooit een echte moeder te zijn zo heb verspeeld.’

‘Je zult altijd mijn moeder zijn.’ Hij nam haar handen in de zijne. ‘We komen hier wel doorheen.’

De tranen stonden in haar ogen, maar ze knikte. En toen had ze hem een strookje papier gegeven. Daarop had ze Spreuken 16:3 gekrabbeld: *Vertrouw bij je werk op de Heer en je plannen zullen slagen.* Maar waarom zou God hem dat nu in herinnering brengen? Ging het over zijn plannen wat betreft het lesgeven op Lyle? Fluisterde de Geest hem daarom nu dat vers in? Dat moest het wel zijn. Dit was tenslotte een belangrijk sollicitatiegesprek. Dus misschien wilde God niet dat hij aan Bailey dacht, maar aan de taak die voor hem lag: het krijgen van die baan.

Hij zette de radio op een andere zender. Een sportprogramma. Dat had hij nodig. Om zijn gedachten af te leiden van Bailey. Om zich te richten op iets concreets: de Lakers of de Heat – welk team sterker was in de aanloop naar het NBA All-Star-weekend. Hoe het er bij het professionele honkbal voor stond. Wie boven aan de kwalificatielijst voor de NFL-competitie in april stond.

Als het maar niet over Bailey ging.

De afleidingstruc werkte en een half uur lang luisterde hij naar een presentator die bellers aan de lijn had die ofwel helemaal lyrisch waren over LeBron James, of zich vernietigend over hem uitlieten. Cody nam de afslag en kwam op een tweebaansweg die zich kilometerslang uitstreckte tussen landbouwvelden. Kale maïs- en sojabonenakkers, en boomgaarden vol kale appelbomen. Enorme boerderijen en kuddes vee zover hij kon zien. Hoe langer de rit duurde, hoe meer hij dacht dat hij verdwaald was. Misschien had hij een afslag gemist. Wat voor school kon er nu zo ver van de bewoonde wereld staan? Hij wilde net stoppen om te kijken of hij zijn navigatiesysteem wel

goed had ingesteld, toen hij een groepje woonhuizen en kleine gebouwen zag opdoemen, en een kerk van rode baksteen met een witte torenspits die de bewolkte hemel in stak.

Toen hij verder reed, zag hij een bord: *Welkom in Lyle, thuis van de Buckaroos*. Het volgende bord ontlokte hem een glimlach: *50 kilometerzone. Hartelijk dank voor uw begrip*. Beleefde mensen. Daar hield Cody wel van. Hij minderde vaart en zocht naar tekenen van leven. Een enorme, verweerde Amerikaanse vlag wapperde vanaf de hoek van een laag gebouw, dat wel iets weg had van een handelspost uit de negentiende eeuw – Al's ijzerwarenhandel, volgens het bord. Twee mannen in overall zaten op een bankje naast de voordeur. Wachtend op klanten, waarschijnlijk.

Een benzinstation met verroeste pompen, Ali's Koffiecorner, Shirleys kapsalon... Cody had het gevoel alsof hij door een filmset reed. Het kleinsteedse Amerika. Een eindje verderop hing een haveloos spandoek boven Main Street: *De wereldberoemde Lyle-rodeo*. De rodeo was de enige reden dat Cody ooit van het stadje had gehoord, net als bijna iedereen in Indiana. Een paar van Cody's vrienden van Clear Creek High gingen er ieder jaar naartoe, het laatste weekend van juni. Een van hen deed zelfs mee. Halfwilde paarden zadelen. Maf gedoe.

Plotseling flitste er een beeld door zijn hoofd. Een verhoorkamer in Irak. Een beeld door de tralies van een kooi van amper anderhalf bij anderhalf meter. Geschreeuw, slaande deuren, en de kolf van een geweer die hem in de hoek ramde. Het gezicht van een Iraakse soldaat die de cel opende en...

Cody knipperde en de beelden verdwenen. Hij stopte aan de kant van de weg en liet zijn hoofd zakken. Zijn hart bonkte en zijn ademhaling kwam in beverige, korte stootjes. Het zweet parelde op zijn voorhoofd en op zijn onderarmen. Vreselijk vond hij dit, als beelden van de oorlog zijn gedachten zonder waarschuwing overnamen. Vooral de laatste tijd. *Ik kan dit niet,*

God. Laat ze verdwijnen. Die tijd in mijn leven is voorbij. Alstublijft... laat het ophouden.

Geleidelijk aan was het alsof een vrede die alle verstand te boven ging, hem omarmde. Cody voelde zijn lichaam ontspannen, voelde zijn ademhaling en hartslag weer normaal worden. *Dank U... dank U, God. Ik ervaar U hier.* Hij ademde langzaam en diep in.

Goed, misschien was het rijden op halfwilde paarden zo maf nog niet.

Hij wreef met de rug van zijn hand langs zijn voorhoofd. Het gesprek stond pas over twintig minuten gepland, maar hij kon er net zo goed nu al naartoe gaan. Drie straten naar rechts en één naar links, en daar was de school. Precies in het midden van een enorm terrein, omringd door esdoorns, zag hij een gebouw van twee verdiepingen met een ouderwets aanplakbord ervoor waarop stond: *Cakewalk en braderie, 19 februari.*

Cody reed om het gebouw heen en daar was het footballveld: nauwelijks meer dan 100 yards sneeuw en gras, met een paar gammele, houten tribunes. Tussen het asfalt naast de eindzone kwam onkruid omhoog. In de verte, tegen een donker wordende hemel, stond een legergroene watertank, waarop met blauwe verf *Lyle Buckaroos – Class of '11* was geschilderd.

Hij liet zijn blik nog eens over het veld dwalen.

Op de tribunes konden misschien honderd mensen zitten. Dit kon toch niet de plek zijn waar ze hun competitiewedstrijden speelden? Hij keek op zijn horloge. Nog tien minuten. Hij reed weer naar de voorkant van de school en haalde het opgevouwen stukje papier uit zijn zak, het papiertje dat zijn moeder hem had gegeven. *Vertrouw bij je werk op de Heer, en je plannen zullen slagen.* Hij kende de tekst inmiddels uit zijn hoofd, maar op de een of andere manier maakten de woorden en zijn moeders handschrift dat hij zich normaler voelde. Alsof zijn moeder thuis op hem wachtte, terwijl ze aan het koken was, hem aanmoedigde. Hem toejuichte.

‘Daar gaan we dan,’ fluisterde hij. Hij vouwde het papiertje weer op en deed het in zijn zak. Toen sloot hij zijn pick-up af, trok zijn das recht en liep de school in.

Drie vrouwen stonden bij een computer met elkaar te praten toen hij binnenkwam. Ze staakten hun gesprek en keken hem aan. ‘Hallo,’ zei de jongste van de drie, terwijl ze naar hem toe kwam. ‘Kan ik u ergens mee helpen?’

‘Ja.’ Hij ging wat rechterop staan. ‘Ik ben Cody Coleman. Ik heb een afspraak met mevrouw Baker.’

De vrouw glimlachte. ‘Dat ben ik.’ Ze keek even op de klok aan de wand. ‘U bent vroeg.’ Haar ogen waren vriendelijk toen ze hem de hand schudde. ‘Daar hou ik wel van.’ Met een handgebaar gaf ze hem te kennen dat hij haar moest volgen. Ze liepen door het kantoor naar een privé-kantoor achterin. Ze liet de deur open, nam plaats achter het bureau en bood hem de stoel aan de andere kant aan.

‘Uw professor geeft hoog van u op.’ Mevrouw Baker pakte een map van haar bureau en bladerde erdoorheen. ‘Ik ben onder de indruk, meneer Coleman.’

Meneer Coleman... wat klonk dat oud. Cody slikte om zijn zenuwen de baas te blijven. ‘Dank u wel, mevrouw.’

Ze leunde ontspannen achterover. Ze kon onmogelijk ouder dan dertig zijn. ‘Vertel me eens wat over uzelf. Waarom wilt u lesgeven op Lyle?’

‘Ik heb in mijn middelbareschooltijd zelf veel gesport.’ Hij sprak gemakkelijk over zijn tijd op Clear Creek en over de tijd dat hij dienstdeed in Irak. Toen ging hij wat verzitten en zocht naar de juiste woorden. ‘Om eerlijk te zijn hoorde ik pas deze week van de vacature op Lyle. Ik wil lesgeven omdat... omdat de mensen die de grootste invloed op mijn leven hebben gehad, leerkrachten waren. En coaches.’ Hij zweeg even, en hoorde de stem van Jim Flanigan. *Je kunt alles bereiken wat je wilt, Cody. God heeft grote plannen met jou. Laat nooit ook maar iets je weerhouden van je dromen.*’

Hij keek naar mevrouw Baker. ‘Ik ben in Irak ternauwernood aan de dood ontsnapt, mevrouw. Met deze tweede kans wil ik graag iets doen wat telt. Net als de docenten en coaches die bepalend zijn geweest voor mijn leven.’

Ze knikte langzaam. ‘Dat respecteer ik.’ Ze wierp nog een vlugge blik in de map die ze in haar handen had. ‘U weet dat u deze betrekking op basis van een tijdelijke onderwijsbevoegdheid zou krijgen?’ Ze keek hem even aan. ‘Het is een tijdelijke baan, meneer Coleman. We zouden u pas een fulltime baan kunnen aanbieden als u uw onderwijsbevoegdheid hebt behaald. Nadat u bent afgestudeerd.’

‘Dat begrijp ik.’

Het gesprek ging nog een kwartier door. Ze spraken over de stijl van lesgeven en het belang van hard werken en het gezinsleven en het geloof voor de leerlingen van Lyle. ‘Het is een openbare school, ja, maar dit is een gemeenschap die volkomen afhankelijk is van het welslagen van de gewassen die ons omringen. De mensen van Lyle weten wat hard werken is en ze staan iedere zondag vroeg op voor de kerk.’

‘Ja, mevrouw.’ Cody voelde hoe zijn ogen begonnen te glimmen. ‘Daar herken ik mezelf wel in.’

De uitdrukking op het gezicht van mevrouw Baker werd milder. ‘Dat dacht ik al.’

Na nog een paar minuten ging de directrice Cody voor naar de gymzaal van de school. Binnen waren een stuk of dertig jongens bezig met een warming-upoefening, terwijl de coach hen toeblatte. ‘Sneller! Harder! Kom op, mannen. Het is februari. Kampioenen worden in het voorseizoen gekweekt!’

Cody vroeg zich af of hij de man zou mogen. Sommige coaches schreeuwden weliswaar, maar wisten toch goed over te brengen wat ze bedoelden, lieten ook merken dat ze om hun spelers gaven. Bij anderen was het vooral een hoop bluf. Ze stapten naar binnen en mevrouw Baker wachtte tot de coach haar zag. Hij blies op zijn fluitje. ‘Korte rustpauze. Drink

even wat water. Daarna proberen we het weer.’ De nijdige blik verdween niet uit zijn ogen toen hij naar hen toe kwam. ‘Mevrouw Baker,’ zei hij met een gespannen knikje.

‘Coach Oliver, dit is Cody Coleman. De kandidaat die door de universiteit is gestuurd.’

‘Juist ja.’ De man nam Cody even vlug op. ‘Dat joch zonder onderwijsbevoegdheid.’

Heel even verscheen er een geërgerde blik op het gezicht van mevrouw Baker. ‘Ik ben bereid hem de baan te geven als hij hem hebben wil.’ Haar steun voor Cody was duidelijk. ‘Maar hij zou uw assistent worden. Ik zou graag willen dat jullie even met elkaar praten en dat u meneer Coleman dan betreft bij uw training van vanmiddag. Zodat hij kan beslissen of hij deel wil uitmaken van uw programma.’

‘Begrepen.’ De knorrige houding van coach Oliver veranderde niet. ‘Dank u, mevrouw Baker.’

Ze knikte en zei toen met een glimlach tegen Cody: ‘Kom voor u weggaat even bij me langs. Ik ben in mijn kantoor.’

‘Ja, mevrouw.’ Cody wist niet goed wat er aan de hand was, maar er was duidelijk spanning tussen de coach en de directrice. Het was niet zo moeilijk om partij te kiezen.

Mevrouw Baker liep weg en coach Oliver keek hem indringend aan. ‘Is het je opgevallen dat ze niet zei: “succesvolle programma”?’ Met een spottend lachje voegde hij eraan toe: ‘Ik ben hier al twee jaar coach en we hebben nog geen wedstrijd gewonnen.’ Hij deed een stap naar hem toe. ‘En weet je waarom?’

‘Nee, meneer.’ Cody sloeg zijn armen over elkaar.

‘Vanwege coach John Brown.’

Cody kon zich voorstellen hoe verbijsterd hij eruit moest zien. ‘Neem me niet kwalijk, coach. Ik ken John Brown niet.’

De man trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik dacht dat je uit Bloomington kwam.’

‘Dat is ook zo, meneer.’

‘Jongen... iedereen in de staat kent John Brown. Hij is een legende. Won zes jaar achter elkaar met Lyle een staatstitel in de IA-divisie.’ Hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Twee jaar geleden hield hij ermee op, toen het talent opdroogde.’ Hij dempte zijn stem en boog zich naar Cody toe. ‘Zelfs John Brown lukte het niet om een succesvol seizoen te draaien met dit erbarmelijke zootje.’

Cody knikte. Hij keek even naar de jongens, die in groepjes om het drinkfonteinje stonden. Er zaten een paar lange gasten tussen – een negentig, een vijfennegentig misschien. Zo ongeschikt leek de groep hem niet.

‘Ja,’ de coach haalde zijn schouders op. ‘Ik heb een assistent nodig. Ik heb een aanval en een verdediging nodig, nu we het daar toch over hebben. Je kunt me op zijn minst helpen coachen. Zodat de ouders iemand anders hebben om kwaad op te zijn.’

Cody sloeg zijn armen over elkaar. Als dit coach Oliver's verkooppraatje was voor Lyle, dan had dat geen effect. Hij knikte afwezig, niet goed wetend of er een reactie van hem werd verwacht.

Zonder waarschuwing draaide de man zich weer om naar de leerlingen en blies op zijn fluitje. ‘Tijd! Terug op je plek.’

Einde gesprek, dacht Cody. Hij zag zichzelf al tegen mevrouw Baker zeggen dat hij voor de baan bedankte. Hij wilde niet iedere dag hiernaartoe rijden en hij had totaal geen zin om de volle laag van ouders te krijgen vanwege de negatieve mentaliteit van coach Oliver. Een paar minuten later, toen de coach klaar was met de warming-up, stuurde hij het team naar buiten, naar het bitterkoude veld. Cody wilde niet onbeleefd doen, dus hij ging mee.

De temperatuur was gezakt en de bewolking nam snel toe, met dikke donkere wolken. Dat werd geen licht sneeuwduitje, dat werd een sneeuwstorm. Cody ging langs de zijlijn staan en keek toe. De buitentraining was meer van hetzelfde: coach

Oliver liep te schreeuwen en te snauwen, terwijl de jongens een aantal werpoefeningen deden. Tegen de tijd dat de coach voor de laatste keer op zijn fluitje blies, was Cody zo ver dat hij de hele middag alleen als een ervaring rijker wilde beschouwen. Als een les in wat hij niet wilde doen en waar hij niet wilde werken.

‘Alsjeblieft, knul.’ De coach haalde weer zijn schouders op. ‘Graag of niet. Dit is Lyle.’ Voor Cody antwoord kon geven, liep hij weg met zijn klembord en fluitje.

Dat was het dan, dacht hij. Hij stond op het punt om mevrouw Baker op te zoeken en het aanbod af te wijzen toen hij een speler in het oog kreeg, die naar de tegenovergestelde eindzone liep. De jongen bleef op de veertig-yard lijn staan – of wat grofweg de veertig leek. Hij verstarde in een receiversstartpositie en sprintte over het veld. Zodra hij de eindzone bereikte, draaide hij zich om, rende naar de andere veertig, en trok een zelfde soort sprintje over dat gedeelte van het veld.

Een paar achterblijvers bleven staan en een van hen schreeuwde: ‘Smitty, je bent gek! Al dat rennen helpt je echt niet om de bal te vangen.’ De roodharige speler was niet al te lang. Hij lachte hard. ‘Je snapt het gewoon niet.’

Zijn vriend grinnikte ook en toen liepen ze samen naar de kleedkamer. Toen ze Cody passeerden, keken ze hem nieuwsgierig aan en begroetten hem met een gereserveerd knikje. Het soort knikje dat spelers elkaar soms geven als ze er stoer uit willen zien.

‘Heren,’ zei Cody. Hij maakte heel even oogcontact met de jongens. Toen richtte hij zijn aandacht weer op de jongen op het veld. De speler trok nog een sprintje van zestig yard, en deze keer liet hij zich in de eindzone op een knie zakken. Hij zette zijn elleboog op de andere knie en boog zijn hoofd.

Cody kneep zijn ogen tot spleetjes. Wie was die knul en waarom knielde hij op de ijskoude grond? Hij bleef kijken toen de jongen nog even bleef zitten, opstond en op een holle-

tje terugliep naar het gebouw, naar Cody. Hij wilde net langs hem heen lopen toen hij zijn pas inhield en hem scherp aankeek. ‘Bent u de nieuwe assistent?’

‘Eh...’ Cody werd overspoeld door een vreemd schuldgevoel. Na een korte aarzeling zei hij: ‘Ik eh... ik denk erover na.’ Er verstreken een paar seconden, maar Cody wilde niet dat de jongen wegging. Nog niet. Hij maakte een hoofdgebaar naar het veld. ‘Doe je dat na iedere training?’

‘Ja, meneer.’ De jongen sloeg zijn armen over elkaar. Hij was zwart, hooguit een paar centimeter kleiner dan Cody, met armen die verrieden dat hij veel krachttraining deed. Iets aan hem deed Cody aan zichzelf denken, zoals hij op de middelbare school had kunnen zijn als hij het geloof had gehad dat hij nu had. De speler keek naar de eindzone. ‘Ik draag het seizoen op aan God. Iedere wedstrijd... iedere run. Iedere actie. Iedere training. Ik vertrouw alles wat komen gaat aan God toe.’

Cody werd overspoeld door een enorme genegenheid voor de jongen. Hij knikte langzaam. ‘Dus je was aan het bidden?’

‘Ja, meneer.’ Hij schoot in de lach en schudde zijn hoofd. ‘Ik zit in de vijfde. Als u ook maar iets van Lyle weet, dan snapt u dat we een hoop gebed nodig hebben.’

‘Dat heb ik begrepen, ja.’ Cody mocht dit joch wel. Zijn leidende rol en zijn vastberadenheid. Dat het hem niets kon schelen dat zijn teamgenoten hem uitlachten. ‘Hoe heet je?’

‘DeMetri Smith.’ Hij glimlachte. ‘De jongens noemen me Smitty.’

‘Coach Coleman.’ Cody stak zijn hand uit en schudde die van DeMetri. ‘Aangenaam.’

‘Insgelijks.’ DeMetri grijnsde, zwaaide even en rende weg.

Hij had nog maar een paar stappen gedaan toen Cody hem achterna riep: ‘DeMetri!’

De speler stopte en draaide zich om. ‘Meneer?’

‘Waar bad je vandaag voor?’

DeMetri grijnsde van oor tot oor. ‘U bent hier voor de baan, toch?’

‘Ja.’ Cody zweeg even. ‘Inderdaad.’

‘Da’s niet zo moeilijk dan.’ Hij begon weer te lopen, zijn blik nog op Cody gevestigd. ‘Ik bad voor u.’ Na een laatste grijns draaide hij zich om en legde het laatste stukje naar de kleedkamer af.

Cody bleef als aan de grond genageld staan. Onmiddellijk schoot hem een boodschap te binnen uit een van de Campus Crusade-bijeenkomsten. De groepsleider had over het dienen van Christus en het doel van het leven gesproken. Hij hoorde de man weer zeggen: *‘God heeft nooit gezegd dat het leven gemakkelijk zou zijn. Het gaat in het leven niet om ons eigen geluk, het gaat om het dienen van God. In onze relatie met de Schepper moeten we altijd... altijd bereid zijn om ja te zeggen. Als God ons vraagt om iets te doen, doen we het. Ons ja is een gegeven.’*

Mocht Cody zich nog hebben afgevraagd of God hem naar Lyle High riep, dan bestond er nu geen twijfel meer. Geen enkele twijfel. DeMetri Smith had hem het antwoord gegeven dat hij nodig had. Hij liep naar het kantoor van mevrouw Baker. Nu zou hij de directrice het antwoord geven dat ze wilde horen. Cody zou de baan aannemen.

Zijn antwoord was ja.

Hij tekende papieren en beloofde de volgende dag te beginnen met het geven van vijf gymlessen en het helpen bij het footballprogramma. Twintig minuten later was Cody onderweg naar huis en na vijfentwintig kilometer begon het te sneeuwen. De sneeuw dwarrelde niet langzaam omlaag en nam ook niet de tijd om te beslissen of het menens was. De wolken openden zich gewoon en lieten alle sneeuw in één keer los. Cody minderde vaart en concentreerde zich op de weg. Zijn koplampen stonden aan, maar ze hielpen weinig om wat meer zicht te geven.

Zo reed hij – met een slakkengangetje – tot de storm ging

liggen. De hele tijd moest hij aan Bailey denken: aan wat ze nu zou doen op Valentijnsdag, aan wat haar familie deed, en of ze ooit nog aan hem dacht. De storm leek erg op zijn leven. Hij kon al zijn aandacht op de weg richten, zo ingespannen mogelijk door de sneeuwstorm turen, maar dat betekende nog niet dat hij kon zien wat er voor hem lag. Nee, de toekomst was net zo'n lege, oneindige, grijze ruimte als deze middag. Net als DeMetri Smith moest hij alles wat voor hem lag aan God toevertrouwen. De rit naar huis. Lyle High. En Bailey Flanigan.

Met name Bailey.

Ashley Baxter Blake smeerde roze glazuur over een lading afgekoelde chocolademuffins, terwijl ze tegelijkertijd naar Cole, haar twaalfjarige zoon, luisterde. Hij liet haar de valentijnskaarten zien die hij van zijn klasgenootjes had gekregen en las ze stuk voor stuk voor, inclusief commentaar op alle afzenders.

‘Deze is van Carrie,’ zei hij met een enigszins vertwijfelde blik, maar hij kon zijn lachen niet inhouden. ‘Dat meisje dat de hele tijd op mijn arm schrijft, weet je wel?’

‘Hm-mm.’ Ashley pakte een volgende muffin, met haar blik op Cole. ‘Dat knappe meisje met dat donkere haar.’

Cole haalde zijn schouders op, maar zijn ogen schitterden. ‘Of ze knap is, weet ik niet, maar ze schrijft wel op mijn arm.’ Hij haalde de valentijnskaart uit de envelop en stak hem omhoog. ‘Ze heeft allemaal kaarten met barbies erop uitgedeeld.’

‘En welke heb jij gekregen?’

‘Er staat in: “Valentijn, voor jou maakt mijn hart een sprongetje”.’ Hij keek weer een beetje bedenkelijk. ‘Maar dat meent ze niet echt, hoor mam. Op de helft van al die kaarten staat waarschijnlijk zoiets.’

Ashley schoot in de lach. ‘Misschien meent ze het wel.’

‘Hoe dan ook...’ Coles wangen waren een beetje roder dan eerst. Hij pakte de volgende kaart.

Aan de andere kant van de keuken hielp de vijfjarige Devin de kleine Janessa Faith om een valentijnskaart voor Landon te kleuren. ‘Goed zo, Nessa... papa houdt van roze.’ Hij wees naar een deel van het papier en bleef zachtjes praten, omdat Cole nog bezig was met het voorlezen van zijn kaarten. ‘Als je hier nou eens een circustent tekent? Papa houdt van het circus.’

Ashley keek even naar hem. Het verraste haar soms hoezeer hij klonk als Cole op die leeftijd, hoezeer die twee op elkaar leken. En Devin had beslist Coles fantasie. De laatste tijd draaide alles om het circus. Zelfs Janessa’s valentijnstekening kennelijk. Niet dat ze met haar drie jaar al echt kon tekenen, maar ze vond het wel leuk om te proberen.

‘En deze is van dat vervelende joch, dat altijd de kleine meisjes loopt te plagen.’

‘Collin?’

‘Ja.’ Cole schudde zijn hoofd. ‘Ik heb gezegd dat hij ermee moet kappen, maar hij vindt het leuk dat hij daarmee aandacht trekt. Hij denkt dat hij grappig is, ook al zegt de juf dat hij stil moet zijn en moet hij dan achter in de klas gaan...’

Vanaf de voorkant van het huis klonk het geluid van de deur die openging en tegelijkertijd hoorde Ashley Landon hoesten. Niet één keer, maar drie keer. Zo hard dat haar hart een slag oversloeg. Ze probeerde niet te reageren, maar ze legde het mes op het aanrecht en stak haar wijsvinger op naar Cole. ‘Papa is thuis. Even wachten.’

Ze veegde haar handen schoon aan een natte doek en liep vlug naar de hal. Landon zette zijn spullen neer, en toen ze de hoek omkwam, hoestte hij weer. ‘Landon...’

Hij kwam overeind en ving haar blik. ‘Dag schat,’ zei hij met een brede lach. ‘Kom hier.’ Zijn stem klonk schor, zijn wangen waren vuil.

‘Een brand?’ Ze sloeg haar armen om hem heen en drukte haar wang tegen zijn donkerblauwe uniformoverhemd. Er

hing een brandlucht om hem heen. ‘O, schat, niet weer een brand.’

‘Een pakhuis.’ Landon draaide zich een klein beetje opzij en hoestte nog een paar keer. ‘Het was niet erg. We hebben het grootste deel kunnen redden.’

‘Maar moet je jezelf nu eens horen.’ Ze sloot haar ogen, nog altijd met haar wang tegen zijn borst. Alsof ze, door zich tegen hem aan te drukken, zijn longen zou kunnen horen en het schorre hoesten kon laten ophouden. ‘Je hebt een akelige hoest.’

‘Papa!’ Devins stem klonk door het huis. Hij kwam op blote voeten over de houten vloer de gang in getrippeld. ‘Hoi, papa! We maken valentijnskaarten voor je.’

‘Hoi, pap,’ riep Cole vanuit de andere kamer. ‘Kom je naar mijn valentijnskaarten kijken?’ Coles stem klonk vrolijk, uitgelaten. Hij was zich niet bewust van zijn vaders hoest. ‘We hebben ons feestje gehad vandaag.’

‘Landon,’ fluisterde Ashley. Ze keek hem onderzoekend aan en vroeg zich af of hij haar ongerustheid zag. Zijn werk bij de brandweer bracht altijd risico’s met zich mee. Pas nadat Landon jaren geleden bijna om het leven was gekomen bij een brand, had Ashley beseft wat ze voor hem voelde. Dat ze van hem hield. De laatste tijd hoestte hij echter steeds vaker – ook al had hij al weken geen brand meer geblust. Telkens vroeg ze zich af of hij deze hoest soms te danken had aan de tijd die hij op Ground Zero had doorgebracht. Landon had daar meer dan twee maanden vrijwillig puin geruimd en naar slachtoffers gezocht, waarbij hij de meest giftige dampen had ingeademd.

Geen wonder dat ieder hoestje ervoor zorgde dat ze zich de vreselijkste scenario’s in haar hoofd haalde.

‘Papa... kom kijken.’ Devin sprong om hen heen en pakte Landons hand. Janessa ging aan de andere kant staan, met haar armpjes om zijn been.

‘Ik kom zo, Dev,’ zei hij lachend, terwijl hij weer een hoest

smoorde. Hij hield zijn blik gevestigd op Ashley, en keek recht in haar hart, waar hun diepe liefde voor elkaar gevestigd was. ‘Niks aan de hand, schat.’ Hij liet zijn vingers even door haar haar glijden. ‘Dat heb ik altijd na een brand.’

Ashley wilde hem geloven, wilde zichzelf ervan overtuigen dat zijn woorden waar zouden kunnen zijn als ze hier zo bleef staan, verloren in zijn blik. Hoe dan ook, erover tobben hielp ook niet. Zeker niet nu ze als gezin een valentijnsmaaltijd hadden gepland. Ze probeerde haar angsten aan God over te geven en wat ze voor zichzelf hield, stopte ze weg in een hoekje van haar hart. ‘Een gelukkige Valentijnsdag!’ Er speelde een glimlach om haar lippen, ook al sprongen de kinderen rond hen heen.

‘Een gelukkige Valentijnsdag.’ Hij legde zijn hand op haar wang en kuste haar teder, met een passie die meer beloofde voor later. Als de kinderen op bed lagen. ‘Ik hou van je.’

‘Ik nog meer van jou.’ Ze voelde haar hart lichter worden. ‘Kom.’ Ze liet haar vingers over Devins blonde haar glijden. ‘De kinderen zijn druk bezig geweest.’

Ze liepen terug naar de keuken en Landon bewonderde de zelfgemaakte kaarten van de kinderen en overlaadde hen met complimentjes. Hij luisterde naar Cole, die nog een keer alles vertelde over het feestje in de klas en de kaarten die hij van zijn klasgenootjes had gekregen, maar Ashley zag dat hij gauw een paar lepels hoestsiroop nam. Daarna hoestte hij nog maar een paar keer en leken zijn longen tot rust te komen.

Ashley voelde zich intens opgelucht. Misschien had hij gelijk – dat het hoesten door de brand in het pakhuis kwam en niet door de maanden op Ground Zero.

Ze aten spaghetti met gehaktballetjes. ‘Want,’ zei Devin: ‘pasketti is rood, en rood is een valentijnskleur.’ Landon hielp Ashley tafeldekken en Cole mengde de salade. ‘Bedankt dat je ranchdressing hebt gebruikt, mam. Die vind ik het allerlekkerst.’

‘Sorry, dat hij niet roze of rood is.’ Ashley lachte, en de opluchting in haar stem was gemeend. Het zou wel goed komen met Landon. Natuurlijk zou het goed komen.

‘Ja, maar het klopt wel, mam,’ legde Cole uit. ‘Rood, roze en wit – dat zijn allemaal valentijnskleuren,’ zei hij met een hoofdgebaar naar zijn schooltas. ‘Als je naar al die kaarten kijkt wel, tenminste.’

Toen ze aan tafel zaten en elkaars hand pakten, sprak Landon een gebed uit. ‘Vader, we danken U voor dit voedsel, dat U voor ons zorgt. En we danken U voor ons gezin, waar iedere dag een feest van liefde is en waar ieder moment een geschenk is. We houden van U, Jezus. Dat bidden we in Uw naam. Amen.’

Ze openden hun ogen, legden hun handen samen in het midden van de tafel, en deden iets waar Cole dit jaar mee begonnen was na zijn flagfootballseizoen. ‘Een... twee... drie... samen!’

Janessa keek een beetje verbaasd, alsof ze niet helemaal begreep wat de yell inhield, maar ze vond het wel leuk en klapte vrolijk in haar handjes, waarna ze allemaal begonnen te eten.

‘Ik denk dat we pasketti gaan eten in mijn circus, papa.’ Devin was in een praatbui. ‘Pasketti is toch goed circuseten?’

‘Ja, hoor,’ Landon keek naar Ashley en ze wisselden een gemuseerde blik. ‘Volgens mij is spaghetti net zulk lekker circuseten als andere dingen.’

‘Pap,’ Cole legde zijn vork neer. ‘Je moet hem wel de waarheid vertellen.’ Cole leunde over de tafel en glimlachte naar Devin zoals een leerkracht naar een kleuter glimlacht. ‘Hotdogs en hamburgers, Devin. Dat past beter bij het circus.’

Ashley keek even in Landons richting. Cole en Devin waren dikke maatjes, maar als Cole zijn grote-broer-toontje opzette, ging Devin daar soms tegenin. Ashley had het gevoel dat dit zo’n moment was.

Devin trok een rimpel in zijn voorhoofd. ‘Maar ik wil pas-

ketti in mijn circus.’ Hij keek naar Landon. ‘Ja toch, papa? Ik mag toch best pasketti in mijn circus hebben?’

‘Meer ketti assebief.’ Janessa’s onderbreking kwam precies op het juiste moment.

‘Goed, schatje.’ Ashley stond op en liep naar de kinderstoel waar haar dochter in zat. Terwijl ze haar nog wat opschepte, glimlachte ze naar hun oudste zoon. ‘Je hebt gelijk. Meestal worden er in een circus hotdogs en hamburgers gegeten.’ Toen trok ze een gek gezicht tegen Devin. ‘Maar spaghetti zou jouw circus wel interessanter maken.’

Devin dacht daar even over na en zette een hoge borst op. ‘Ja, ik ben interessant.’

Cole keek alsof hij iets wilde zeggen wat alleen een twaalfjarige kon verzinnen, maar zijn blik kruiste die van Landon. Die schudde vlug zijn hoofd en lachte toen zachtjes.

‘Goed, dit is het onderwerp voor vanavond.’ Landon wist de sfeer altijd goed te houden, net zoals haar vader had gedaan toen zij en haar broers en zussen jong waren, en in ditzelfde huis opgevoed werden. ‘Laten we allemaal een voor een zeggen wat we fijn of bijzonder vinden aan de anderen in ons gezin.’

‘Ik wil eerst!’ riep Devin. Hij keek even vlug de tafel rond en begon met Ashley. ‘Mama, ik vind het bijzonder dat je schilderijen kunt maken en muffins kunt versieren.’

‘Dank je,’ zei Ashley met een beleefd knikje. ‘Ik doe mijn best.’ Ze lachte even naar Cole en voelde de lichte spanning van een paar minuten geleden de tafel verlaten. Onder Landons zorgzame, liefdevolle leiding zouden ze de maaltijd vrolijk beëindigen.

‘Papa, ik vind het fijn dat je de sterkste armen van de hele wereld hebt.’

Cole zat naast Landon en kneep even in zijn vaders spierballen. ‘Daar heb je gelijk in, Dev.’

‘En Nessa,’ Devin gaf zijn kleine zusje een kloppje op haar

hand en veegde zijn vingers toen af aan zijn spijkerbroek. ‘Ik vind het fijn dat je een kinderstoel hebt, zodat je ons niet allemaal vies maakt.’

Ashley deed haar best, maar het lukte haar niet om haar lach te smoren.

‘En Coley.’ Devin keek zijn grote broer met iets samengeknepen ogen aan. ‘Ik ben blij dat jij... de pasketti wilt klaar maken in mijn circus!’

Cole keek even aarzelend naar Ashley. Toen hief hij halfslachtig zijn vuist in de lucht. ‘Jippie, ik maak graag spaghetti klaar. Bedankt, Devin.’

‘Zo.’ Devin leunde tevreden achteruit. ‘Dat was iedereen.’

Cole was de volgende. Hij vond het fijn dat Janessa beter leerde praten, en dat Devin zo mooi kon tekenen, net als hun moeder, en dat Ashley de beste moeder van de hele wereld was. ‘En pap,’ hij keek Landon bewonderend aan, ‘ik vind het fijn dat je zowel mijn held als mijn vader bent.’

Ashley kreeg een brok in haar keel en voelde tranen in haar ogen prikken. Cole had zijn mening altijd goed kunnen verwoorden, en vanavond vormde daar geen uitzondering op. Het was haar beurt en ze slikte en knipperde haar tranen weg. ‘Ik ben het helemaal met Cole eens,’ zei ze glimlachend tegen haar zoon en Landon. ‘Ik hou van papa, omdat hij mijn held is. En omdat hij mij heeft geleerd om lief te hebben.’

‘Echt?’ Devin keek haar vragend aan. ‘Heeft hij je les gegeven?’

Ashley, Landon en Cole schoten in de lach. Devin haalde zijn schouders op en lachte mee. Na een paar tellen voegde Janessa haar kleine-meisjes-giecheltje eraan toe, zodat ze allemaal lachten. Ashley ging verder en zei tegen Cole dat ze hield van zijn eerlijkheid en zijn leiderschapskwaliteiten, en tegen Devin dat ze hield van zijn fantasie.

Landon nam de tijd, trok gekke gezichten en maakte de jongens nog meer aan het lachen. Uiteindelijk, toen ze weer

rustig waren, keek hij zowel naar Cole als naar Devin. ‘Ik vind het fijn dat jullie mijn zoons zijn. Dat vind ik het allerfijnst.’

Opnieuw liep haar hart over van dankbaarheid. Cole was geboren lang voordat zij en Landon verkering kregen, maar vanaf het begin had hij Cole als zijn eigen zoon behandeld. Wat hij vanavond zei, betekende meer dan de jongens konden beseffen.

Landon richtte zich tot haar. ‘En ik hou van jullie moeder... omdat ze zulk prachtig haar heeft.’

‘Hmm.’ Cole knikte. ‘Ze heeft inderdaad mooi haar.’

Ashley en Landon schoten weer in de lach. Toen Landon en zij elkaar net leerden kennen, werkte Ashley in een verzorgingshuis voor demente bejaarden. Een vrouw, Irvel – Ashley’s lievelingspatiënte – gaf Ashley voortdurend complimentjes over haar haar. Landon had die gewoonte overgenomen om op bepaalde momenten de spanning te verlichten. En zijn timing was altijd perfect.

Ook vanavond wist hij precies wat ze nodig had. Door haar zorgen over zijn gehoest had ze geen behoefte aan een gevoelige opmerking of iets al te sentimenteels. Ze wilde lachen.

Alleen Landon kon dat weten.

Toen de maaltijd achter de rug was en de kinderen roze glazuur op hun wangen hadden, herinnerde Cole hen eraan dat Landon morgen vrij had en dat de school later zou beginnen. ‘En morgen zijn de try-outs.’

‘Voor mij ook?’ Devins ogen werden groot en hij draaide zich vliegensvlug om naar Landon.

‘Nee, maatje,’ grinnikte Landon. ‘Jij speelt dit seizoen T-ball. Je hebt geen try-out nodig.’

‘Maar ik wel.’ Coles stem leek zwaarder te worden en hij tilde zijn kin een beetje op. ‘Ik zit nu bij de Nationals. Dat is toch de hoogste divisie waar we hier in de Little League in spelen, pap?’

‘Ja.’ Landon gaf Cole een knipoog. ‘Ik heb zo’n donkerbruin

vermoeden dat je het wel zult halen. Vorig jaar speelde je al in de All-Stars.'

'Maar toch...' Cole keek naar Ashley. 'Kunnen we vanavond een film kijken samen? *Sandlot* bijvoorbeeld? Om me in de stemming te brengen voor de try-outs?'

The Sandlot was een van hun lievelingsfilms. Er zaten een paar onnodige scènes in, maar over het algemeen vond Ashley het een heerlijk verhaal: het verhaal van jongens uit dezelfde buurt die samen honkbalden en geloofden dat op de een of andere manier hun tijd op het buurtveldje nooit voorbij zou gaan.

'Ben je er niet te moe voor?' Ze keek naar Landon. Hij had niet meer gehoest en het was pas zeven uur, maar toch... ze wilde hem niet uitputten. Als hij rust nodig had, moest hij die nemen. 'Moeten we wachten tot het weekend?'

'Nee, hoor.' Landon sloeg zijn arm om Coles schouders. 'Laten we de beste vanger van de competitie maar eens in de stemming brengen voor een beetje honkbal.'

'Jippie!' Devin sprong in het rond. '*Sandlot! Sandlot!*'

Janessa was op de bank gekropen en viel al half in slaap. Ashley pakte een deken uit een rieten mand op de vloer en legde die over haar dochtertje heen. Binnen de kortste keren zaten ze allemaal dicht tegen elkaar aan, onder een paar dekens en met de lichten gedimd. Ashley zat tussen Cole en Landon in en nog voordat de film begon, drong het opeens tot haar door hoe belangrijk de dag van morgen was.

Coles allerlaatste try-out voor de Little League.

Misschien zou hij verdergaan met honkbal op een hoger niveau, of misschien ooit uitkomen voor zijn middelbare school, maar Little League zou voorbij zijn. Over een paar maanden zou ze Cole zijn laatste slagbeurt zien hebben, zou ze hem zijn laatste bal achter de plaat zien vangen. Hij zou zijn best doen bij iedere training, iedere wedstrijd spelen met het enthousiasme waarom hij bekend stond. Landon zou hem

coachen en de middagen zouden aanvoelen alsof ze eeuwig zouden duren.

Maar dat zouden ze niet doen. Dit was het laatste seizoen.

Het bezorgde Ashley het gevoel alsof ze iets achterliet, Coles kindertijd misschien. Bloomingtons Little League maakte gebruik van een groot sportcomplex, waar de kleintjes aan de ene kant van het complex begonnen en jaar na jaar een stukje opschoven, om uiteindelijk via het T-ball, Coach Pitch en nog wat andere divisies op het Nationals-veld uit te komen.

Toen de film begon, herinnerde Ashley zich dat Landon en zij met Cole naar zijn eerste T-ballwedstrijd waren gegaan. Op de tribune had ze met haar hand boven haar ogen tegen de zon naar de andere kant van het complex gekeken, naar de grote honkbalvelden, waar de twaalfjarigen speelden. *Dat is nog zo ver weg*, had ze tegen zichzelf gezegd. Het zou nog jaren duren voor Cole zo hard wierp en homeruns zou slaan. Voor hij een van de grote jongens zou zijn.

Maar nu was het zover. Zomaar ineens.

Ze knipperde en probeerde zich op de film te concentreren, maar ze bleef zich toch afvragen waar de tijd was gebleven. Ze wist nog precies hoe hij er toen uit had gezien, meer helm dan hoofd en met die grote ogen van hem, en een knuppel die bijna net zo lang was als hij. Hoe was het mogelijk dat ze al over de helft waren met de opvoeding van haar lieve zoon?

De film bood haar de tijd om even bewust te genieten van de warmte van Landon en Cole tegen zich aan, van het geluid van de slaperige ademhaling van Janessa Faith en van Devins gelach om de grappige scènes, en om dat alles in haar geheugen op te slaan. Er ging een rilling door haar heen en ze beseftte – zoals ze al wel duizend keer had gedaan – dat het niet veel had gescheeld of ze had dit allemaal gemist. Als Landon er niet was geweest met zijn niet-aflatende pogingen om haar voor zich te winnen en zijn onverschrokken liefde... dan zou ze hier alleen samen met Cole hebben gezeten.

Haar hart stroomde over van dankbaarheid. Ze waren zo gezegend, allemaal. Dat ze hier in het oude huis van de Baxters woonden en momenten als deze samen deelden. *Dank U, God. Dank U hiervoor.*

De hele film was een flashback, een terugblik vanuit het perspectief van volwassenen op een tijd dat de verteller en zijn vriendjes op de drempel van het leven stonden, een tijd dat ze nog heel even kleine jongens waren. Tegen het einde van de film kwam wat volgens Ashley een van de droevigste scènes in de geschiedenis van de filmindustrie was. De jongens speelden op het stoffige honkbalveldje, terwijl de verteller, Scotty, vertelde dat ze allemaal volwassen waren geworden en wat er van hen geworden was. Dat de een architect werd, de ander zakenman, een ander profworstelaar enzovoorts... en dat van een van de jongens nooit meer iets werd gehoord.

Terwijl de verteller zijn verhaal over elk van de vrienden beëindigde, verdwenen de twaalfjarige spelers een voor een van het veldje. Het ene moment waren ze er nog, het andere moment waren ze verdwenen. Zoals het ging in het leven. En dit seizoen zou dat met Cole gebeuren: het ene moment zou hij nog met alles wat hij in zich had in een Yankees Little League-uniform spelen en het volgende moment misschien geen enkele reden meer hebben om ooit nog een voet op het veld te zetten. Ashley veegde langs haar ogen toen de scène voorbij was.

‘Mama, waarom huil je?’ Devin keek met een bezorgd gezicht om Landon heen.

Landon wreef even over Ashleys schouder en sloeg zijn arm nog steviger om Devin heen. ‘Mama denkt alleen maar aan Cole. Het is zijn laatste seizoen in de Little League.’

‘Jep.’ Coles ogen waren ook vochtig. Hij zei met een meewarige glimlach tegen zijn broer. ‘Jij zult er nog jaren in spelen.’

Zijn woorden bezorgden Ashley een steek in haar hart, want wat voor Cole gold, zou ook voor Devin gelden. Dit seizoen

speelden ze allebei nog, ja. Maar de jaren zouden voor Devin net zo goed voorbijvliegen als voor zijn oudere broer en maar al te vlug zou de dag aanbreken dat het ook zijn laatste seizoen zou zijn. Plotseling zag ze een schilderij voor zich: Cole in zijn Little League-uniform – zijn laatste seizoen – Landon langs de lijn als zijn coach. De beelden en kleuren en brede streken waren zo helder dat Ashley nauwelijks kon wachten om ermee te beginnen. Om deze tijd vast te houden, voor hij wegglipte en het seizoen voorbij was. En het beeld van Cole voor altijd zou verdwijnen van het veld waarop hij was opgegroeid.

Zijn eigen buurtveldje.

Andere romans van Karen Kingsbury

Los te lezen:

Een teken van hoop
Bevrijding
Verbroken belofte
Met hart en ziel
Een hoopvolle toekomst
Twee tinten blauw
Laat mij niet los
Bevrijdend lied
Vergeet mij niet
De Brug
Vijftien minuten

Series:

Vol vertrouwen:
Wachten op de morgen
Tweede kans
Kostbaar geschenk

11 september:
De redding
Voorbij het verleden
Recht in het hart

Verloren liefde:
Nu en altijd
Belofte van trouw

John en Abby Reynolds:

Laatste dans

Toegift

Cody Gunner:

Elke nieuwe morgen

Na de regen

De familie Baxter:

Nooit te laat

Meer dan ooit

Tegen elke prijs

Als geen ander

Voor het leven

Dayne Matthews:

Beroemd

Vergeven

Gevonden

Geliefd

Verbonden

Samen onderweg:

Dag van vreugde

Zomer van hoop

Huis van herinnering

Band van liefde

Het witte doek:

Hoog gegrepen

Ver gedragen

Diep geraakt

Alles gegeven

Bijbels-historische roman & Bijbelstudie:

De familie van Jezus

BAILEY FLANIGAN

Deel 1

Grote kansen, nog grotere beslissingen en een verliefd hart – reis mee met Bailey Flanigan, die alles achter zich laat om haar dromen te volgen.

Na het winnen van de auditie voor een Broadway-musical grijpt Bailey Flanigan deze kans om haar droom te verwezenlijken. Ze laat het vertrouwde Bloomington achter zich en verhuist naar New York. Maar is ze ook echt klaar om haar familie en vrienden te verruilen voor de eenzaamheid van de grote stad? En hoe zit het met Cody? Kan hun liefde dit wel overleven?

Cody neemt een baan aan in een klein stadje om dichterbij zijn moeder te zijn. Geholpen door de grote afstand en nieuwe vrienden hoopt hij Bailey te vergeten.

Ashley maakt zich intussen zorgen om Landons hoest-aanvallen. Hij heeft als brandweerman geholpen na de aanslagen in New York en ze vraagt zich af of zijn gezondheid daar nu onder lijdt.

Karen Kingsbury heeft al vele bestsellers op haar naam staan. Na het succes van de populaire serie over de familie Baxter schreef ze meerdere vervolgseries. *Op eigen benen* is het eerste deel van de serie over Bailey Flanigan, die volgt op de serie *Het witte doek*.

ISBN 978 90 297 2417 3

9 789029 724173

 Voorhoeve

NUR 302

www.uitgeverijvoorhoeve.nl